

JAZZ FEST SARAJEVO

www.jazzfest.ba

Xenophonia

- U aprilu sljedeće godine Jazz Fest će predstaviti jedan muzički događaj pod nazivom Xenophonia, i to je nešto o čemu će tek u budućnosti biti više riječi. Radi se o putujućem festivalu koji je u isto vrijeme mjesto susreta različitih umjetnika nove generacije iz Bosne i Hercegovine i ostatka svijeta. Bit će manje koncerata, a više radionica i drugih aktivnosti koje će pomoći edukaciji mladih muzičara, i njihovoj komunikaciji sa kolegama sa balkanskih prostora i ostalih dijelova svijeta.

Eric Vloeimans

te jazz muzičara? Jazz Fest ima svoju vjernu publiku, ali koliko uspijevate privući nove naraštaje?

- Publike nije bilo. Bilo je teško, ali smo odmah shvatili da je razvoj publike ono što je najvažnije. Već godinama se za većinu koncerata Jazz Festa traži ulaznica više, u posljednje tri godine utrošili smo kapacitete tako da su to najbolji odgovori na pitanje ima li publike danas - naravno da ima, to je činjenica.

Izuzev događanja za vrijeme Jazz Festa, smatrate li da je jazz scena u BiH prilično siromašna? Ako jeste, šta je razlog tome?

- Da. U našoj zemlji potrebno je puno entuzijazma, istrajnosti, izdržljivosti i nerava da biste bez rodbinskih i političkih veza etablirali jedan umjetnički projekat. Zapravo, ukoliko je neko spreman na mnoga odricanja i svakodnevnne juriše na vjetrenjače, moguće je nadati se nekom rezultatu nakon pet ili deset godina. Ne zvuči optimistično, ali ipak nije nemoguće.

Ko vam je finansijski pomogao u organizaciji ovogodišnjeg Jazz Festa i koliko ste novaca imali na raspolaganju?

- Sticajem okolnosti rijetko imam priliku javno zahvaliti pojedincima i institucijama koje su zaista dale značajan doprinos razvoju Jazz Festa. Od pojave gospodina Gavrila Grahovca na kulturnoj sceni naše zemlje u funkciji federalnog ministra kulture i sporta, Jazz Fest je prvi put dobio podršku tog ministarstva i od

tada do danas ministar Grahovac je na razne načine pomogao razvoj festivala. Kantonalno ministarstvo kulture i sporta, iako sa iznimno skromnim sredstvima, prvo je pomoglo Jazz Fest i to od 2. izdanja ovog festivala. Vremenom je ta pomoć rasla, ali nam je bila važna, iako godinama više simbolična i mala. Ministar Emir Hadžihafizbegović je nakon nekoliko godina stagnacije u ime Kantonalnog ministarstva kulture i sporta značajnije pomogao Jazz Fest, što je također pomoglo da danas imamo festival u ovakvom izdanju. Gradska uprava Grada Sarajeva je u posljednjih nekoliko godina također počela pomagati Jazz Fest. Ove godine smo prvi put dobili i podršku Vijeća ministara. Ipak, još uvijek nam nedostaje novca i još smo nomadi, ali kad se sjetim kako i pod kojim uslovima smo radili proteklih 11. godina, danas ipak imamo manje razloga da se žalimo.

Planirate li svoj program u budućnosti predstaviti i u drugim bh. gradovima, kako je to u posljednje vrijeme postalo popularno?

- Festivali se obično vežu za gradove u kojima se dešavaju i to ih čini prepoznatljivim. Već je dovoljno teško organizirati Jazz Fest i u Sarajevu, a čini se da je gotovo nezamislivo da sve to u isto vrijeme radimo i u drugim gradovima u našoj zemlji, iako bismo mi to voljeli. Ipak, mislim da to nije veliki problem, jer u Sarajevu na Jazz Fest dolaze u sve većem broju posjetioci iz mnogih bosanskohercegovačkih gradova.

Sarajevo - Pariz

Milica Pap ostvaruje roditeljski san

Šezdesetih godina kad je Ljudevit Pap, ili Lajos Papp, Hrvat mađarskog porijekla (osnivač Sarajevskog gudačkog kvarteta i koncert-majstor Opere) boravio u Parizu na specijalizaciji, prije nego će se i nastaniti u Sarajevu, nije mogao ni pomisliti da će njegova kćerka poći njegovim stopama, da će ostvariti njegove snove

Milica Pap će nastupiti sa violinistom Renatom Kamhijem

Zdenka Brajković

Nema niti dva mjeseca da živi u Parizu, a već je najavila svoj prvi koncert! Pijanistica, Sarajka Milica Pap, odlučila je u 35. godini da ostvari svoje, a i roditeljske želje - da jednog dana koncertira u Parizu.

Bez straha, sigurna u svoje kvalitete, u tih nepunih dva mjeseca ostvarila je izvrsne kontakte u Parizu, i suočila se sa činjenicom da je klasična muzika takođe marketing i scena, biznis a ne hobi.

Prvi nastup imaće 15. novembra, zajedno sa violinistom, Sarajlijom Renatom Kamhijem.

Šezdesetih godina kad je Ljudevit Pap, ili Lajos Papp, Hrvat mađarskog porijekla (osnivač Sarajevskog gudačkog kvarteta i koncert-majstor Opere, član Simfonijskog orkestra, umro 1988. op.a.) boravio u Parizu na specijalizaciji, prije nego će se i nastaniti u Sarajevu, nije vjerovatno mogao ni pomisliti da će njegova kćerka poći njegovim stopama, da će ostvariti njegove snove...

Kćerka Milica Pap, rođena 1973. godine u Sarajevu, nastaviće porodičnu tradiciju, jer joj je muzika u krvi - majka Angelina Bojović-Pap predaje klavir na Srednjoj muzičkoj školi u Sarajevu.

- Kao mala djevojčica učila sam francuski; moji roditelji su to željeli, kao što su željeli i sa njali kao muzičari jednu karijeru u Parizu. To je bilo davno, ali eto danas nekako povezujem te daleke slučajnosti. Danas kad mi treba francuski jezik koji nije lako savladati. Naravno, htjela sam još i prije doći u Pariz, ali rat

je prekinuo mnoge planove. Sudbina je htjela da se to desi sada, i da zato bude "kriva" ljubav, sa smiješkom priča Milica, otkrivajući da je riječ o "francuskoj" vezi u Sarajevu!

Govori i kako se sreća sa violinistom Renatom Kamhijem (28 godina):

- Nisam ga prije poznavala, Robert je takođe iz Sarajeva i nastupao je već na Sarajevskoj zimi. Dugo živi u Parizu i bavi se sefardskom muzikom, između

avno, došla da zarađim, prvi mi je cilj osvojiti publiku. Inače, imamo mnoge predrasude o klasičnoj muzici, o njenoj publici, a ima pankera koji obožavaju Mocarta, na primjer, kaže Milica Pap, koja trenutno živi između Pariza i Nanta.

Živi sa svojim saputnikom, Francuzom, koji nije iz svijeta muzike, ali obožava muziku i mnogo joj, kaže, pomaže u osvajanju publike. U Nantu predaje klavir na jednoj privatnoj

Prvi nastup sa 15 godina

Prvi nastup Milica je imala u 15 godini. Studirala je u Beogradu, gdje je i magistrirala. Dobitnik je mnogih nagrada, među kojima je i ona najbolji univerzitetski pijanista. Prije dolaska u Pariz radila je na Muzičkoj akademiji u Sarajevu - do 2003. predavala je na Srednjoj muzičkoj školi, a poslije dobivanja zvanje docenta na Akademiji. Provela je u Luksemburgu jednu godinu na specijalizaciji (2003/2004) pod pokroviteljstvom Ministarstva kulture Luksemburga. Radila je takođe u Sarajevskoj operi.

Sarajevski univerzitet je dodijelio zvaničnu ulogu profesora koordinatora u Bolonjskom procesu.

ostalog. Čudno je, eto, da smo se sreli i počeli saradivati baš u Parizu, a oboje smo iz Sarajeva, a u Sarajevu se nikad nismo sreli. Stupila sam s njim u kontakt i odmah smo uspjeli zakazati koncert. Neće to biti u najpoznatijoj Salle Pleyel u Parizu, već u jednoj mnogo manjoj dvorani, ali to je početak. Salu treba platiti, organizovati. Ono što se kod nas nije radilo i još se ne radi je činjenica da je i klasična muzika na Zapadu čisti biznis! To je jedino dragocjeno iskustvo koje učim u Parizu. Koncerti nisu samo uživanje, ljubav prema muzici, od te muzike treba i živjeti. I to sad učim! Nisam, nar-

muzičkoj školi, ali svake sedmice dolazi u Pariz i ostvaruje kontakte sa asocijacijama i drugim umjetnicima.

Već su zakazani koncerti, pored spomenutog jedan za kraj novembra u Nantu, u januaru u Maroku, u martu u Parizu (Conservatoire slave), pa u junu, takođe u Parizu sa operskom pjevačicom iz Rio de Ženeira Ivoneom Rigot-Muller. Specijalnost su joj ruski kompozitori Rahmanjinov, Čajkovski, Skrabin, ali i Debisi je, naravno, na programu.

Na kraju, kaže da u Parizu želi da napravi karijeru i jednog dana promoviše i naše kompozitore.